

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Holgers Ungdom [Holger Danske 2. Sangkreds]

Citation: Ingemann, B. S.: "Holgers Ungdom [Holger Danske 2. Sangkreds]", i Ingemann, B. S.: *Holger Danske*, udg. af Kristoffer Nyrop , 1893, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann04tom-shoot-workid54632/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Holger Danske

Jeg hørte, hvor de mumled i Frankernes Maal
 Ved den fremmede Flod.
 Alor Longobarden red gul og bleg i Staal;
 Jeg Frankerne forstod;
 Højt de mumled om Kejsereus Vrede.
 Jeg stod den tredje Aften i Kejsereus Gaard
 Ved den straalende Hal.
 Kejsereus Datter bar Brudekrans i Haar —
 Og Brudgom var hans Skjald.
 Hele Verden saa Eginhard's Lykke.

II.

Holgers Ungdom.

Holgers første Bedrift.

Kong Gøttrik brød Tro og Love¹,
 Og Kejsereus var os gram.
 Jeg kunde for Harm ej sove,
 Og rød var min Kind af Skam.

Jeg fulgte den store Kejsereus
 Til Rom mod Barbarer's Vold.
 Med Kejsereus Banner knejsereus
 Lombarden² med Drage-Skjold.

Jeg saa paa Lombardens Øje,
 Han tænkte paa Svig og Sned³.

¹ Efter Krønikerne havde Kong Gøttrik skamskændet enten Kejsereus Gesandter eller Gisiene. (I. A.) ² Alor.
³ Sned (= Snedighed), gammelt Ord. Grundform for 'snedig'.

Jeg agtede paa Skælmen¹ nøje:
 I Dyst ban Banneret smed.

Hver Kristen veg med de Franske;
 De vantro med Sejr for frem.
 Ej ansed de Holger Danske;
 Mit Glavind² dog sang med Klem.

Det sang for Lombardens Øre,
 Og Sjælen med Gru han slap.
 — Lad mig Standarden nu føre!
 Jeg sprang paa hans Ganger rap.

Hans Guldhjælm dækked mig Panden;
 Hans Brynje klang om mit Bryst.
 Genfunden var Bannersmanden;
 Hans Skjold var fremmerst i Dyst.

Højt pristede Lombarder-Skælmen;
 Jeg svinged hans Bannerstang.
 Jeg lo paa Dansk under Hjælmen.
 Og atter mit Glavind sang.

Det sang, som Ligklokken ringer,
 Hvor Vildmænd Kejsereus bandt.
 Fri svang sig Karl paa min Springer,
 Og store Sejer³ vi vandt.

For Sepren pristede de Franske
 Lombarden, jeg gav sin Rest⁴;

¹ Lombarderne ansaas i Middelalderen for troløse og fejge; Ordet *Lombard* bruges i den ældre franske Litteratur i Betydning af Kujon eller Kæltring. ² Glavind betyder i det ældre Sprog Spyd eller Lanse; Ingemann anvender Ordet i den moderne Betydning 'Sværd', men synes ogsaa at kende den ældre, i det mindste siger han længere fremme i Rejsen til Vidunderlandet, med Glavind og Sværd⁴. ³ Ingemann anvender snart Enstavelsesformen 'Sejr', snart Tostavelsesformen 'Sejer', eftersom Veisemalet kræver det. ⁴ Dræbte.

Bag Hjelmen lo Holger Danske:
Jeg kendte Lombarden bedst.
Ej kendte mig Kejsereis Øje;
Han var mig til Døden gram.
Mit Knæ saa maatte jeg bøje;
Jeg Ridderslaget fornam:
„Lombard! du var tro og ærlig,
Og Mod har du som en Fransk;
Som Tysken du hjalp mig kærlig.
Og ej som en troløs Dansk.“ —
Op sprang jeg med Fryd og Smerte,
Jeg nævned mit danske Navn;
Brat smelted Kejsereis Hjerter —
Han tog Holger Danske i Favn.

Holger Danskes Bro.

Karl sejred ved Romas Porte,
Og Holger Danske var med.
Paa Hingste vilde og sorte,
For Ørknens Sønner¹ af Sted.

Barbaren svinged sin Lænse
Med krutne Hoveder paa.
Jeg lærte min Hingst at danse
Paa Purpur og Silke blaa.

I Purpur og Silkeklæder
Laa Lig under Hestesko.
Den Vej til Sejer og Hæder
Blev kaldt Holger Danskes Bro.

¹ Saracenerne.

Holger og den indiske Fyrste.

Jeg saa Fyrst Karvel¹ ved Tiberens Rand;
Paa Spyd ham naade min Handske².
Jeg stævned den asiatiske Mand
Til Holmgang³ med Holger Danske.

Fyrst Karvel red til sit gyldne Telt;
Der sad den indiske skønne:
„Den bedste Ridder og største Helt
Skal Hindostans Lilje lønne!“

Trompeter skingred fra Hær til Hær;
I Midten flød Tiberens Vove.
Højt mellem Hærenes Banner og Spær⁴
Laa Øen med Olieskove⁵.

Paa Øen fægted vi, Bryn mod Bryn⁶,
Og Gnister for os af Øje;
I Luften mødtes Sværdenes Lyn:
Stor Hede maatte vi døje.

Den dejlige Gloriant⁷ saa derpaa;
I Lokkerne fletted hun Kransen.
Med Sejrherren skulde Prinsessen gaa
Fra Valen⁸ til Bryllupsdansen.

¹ En uhistorisk Sagnhelt, der elsker den unge Prinsesse Gloriande. Hans Navn i de franske Tekster er Carahuel.
² Jeg rakte ham min Handske paa et Spyd, d. v. s. udfordrede ham til Tvekamp. Handsken brugtes i Middelalderen som Representant for Personen; Vasallen overrakte ydmygt Lensherren sin Handske som Tegn paa Underkastelse. Tilkastedes den derimod haanligt, betød det Opsigelse af Troskab og Huldskab eller Udæskning til Tvekamp. Talemaaderne 'at tilkaste Handsken', 'at optage Handsken' vise tilbage til de omtalte middelalderlige Kulturforhold. ³ Tvekamp især paa en Holm, en lille Ø. ⁴ Spyd. ⁵ Olivenskove. ⁶ Ansigt til Ansigt. ⁷ Gloriande. Datter af Fyrst Corsuble; begge uhistoriske Personer. ⁸ Valplads; Ordet betyder egentlig 'de faldne'. Valhal er saaledes Betegnelse for det Sted, hvor de i Kampen faldne Krigere opholde sig.

Fra Teltet saa hun vort Ridderspil --
 Mig undte hun ej saa ilde;
 Men Ørkenens Ridder blikked hun til
 Med Øjne kærlighedsmilde.

Alt fik jeg til Asiaten Ram¹,
 Da blinked Lanser fra Skoven:
 Hans Venner frelste hans Liv med Skam --
 Til Skændsel blev Ridderloven.

Dog før jeg faldt i de vantros Vold.
 Det kosted blodige Pander;
 Mod Fyrsten jeg kyled mit knuste Skjold:
 „Slig Sejer min Gud forbander!“

Jeg saa hans Kind: den var rød som Blod --
 Jeg Flammen saa i hans Øje.
 Hvad stolt han mæled, jeg ej forstod;
 Jeg agted hans Ære løje².

Brat Fyrsten jeg paa Araberen saa;
 Den fløj som med Svalevinger.
 Hvor Flodens dybeste Strømme gaa,
 Bortsvømmed Ørkenens Springer.

De vantro studsed. Der var stor Larm.
 Kun lidet glæded dem Sejren:
 Fyrst Karvel køled i Floden sin Harm;
 Han svømmed til -- Kristenlejren.

Holger og Prinsesse Gloriant.

Blandt Hedninger laa jeg i Bast og Baand;
 Jeg bandte de vantro Sjele.
 Da læstes jeg af saa dejlig en Haand,
 Og mildere blev mit Mæle.

¹ Man sagde almindeligt i det ældre Sprog at faa Ram til at faa Ram paa (d. v. s. at faa Bugt med). ² Lidet, ringe.

Prinsesse Gloriant for mig stod;
 Fra Kinden løfted hun Sløret.
 Hun Lyren slog ved sin Fanges Fod;
 Helt sødt det klang mig i Øret.

Hun sang om Ørkenens ranke Søn,
 Hun sang om sin hjertenskære.
 Hun sang om Kærligheds skønne Løn;
 Hun sang om Troskab og Ære.

Hun sang om den elskedes Blomsterbrev:
 Nys kom det paa Duens Vinge.
 Et Laurbærblad hun fra Myrten rev;
 Det skulde hun Dansken bringe:⁴

„Min Ørn er fløjet til Kejsereis Haand;
 Selv bandt han sin Fod med Ære.“²
 Til³ Nordens Bjørn er læst af sit Baand,
 Vil Ørnen Lænkerne bære.“

Jeg lytted til den dejliges Røst;
 Jeg saa i de Øjne sorte;
 I Fangetaarnet sad jeg med Lyst;
 Skønt klang mig Fængslets Porte.

Med Alvor mænged⁴ jeg Skæmt iblandt:
 Jeg priste mit Bur⁵ med Gammen.
 Jeg æred Ørnen, som selv sig bandt;
 Med Magt saa dulgte jeg Flammen.

¹ Dette Vers maa forstaaes saaledes, at Duen har bragt Prinsessen et „Blomsterbrev“ med en Myrtegren og et Laurbærblad. Myrtegrenen, der er Tegn paa lykkelig Kærlighed, skal hun selv beholde; men Laurbærbladet, Stribilledet paa Tapperhed, skal hun sende til Holger Danske. ² Min elskede (Karvel) er dragen til Kejseren og har frivilligt gjort sig til Gissel. ³ Indtil. ⁴ Blandede. ⁵ Fængsel (smg S. 24).

Jeg saa paa Prinsessen rolig og mild,
 Hver Gang hun sang i mit Fængsel;
 Men — aldrig var jeg i hedere Ild,
 Og aldrig i større Trængsel.

Glæden i Fængslet.

Sjæle-Gammen i min Trængsel,
 Hvor de milde Toner klang!
 Kære Lyd af rustne Hængsel!
 Solglimt gennem dunkle Gang!
 Dejlighed i skumle Fængsel,
 Hvor den vantro skønne sang!
 Sjæle-Gammen i min Trængsel,
 Hvor de milde Toner klang!

Fryd og Trængsel hos Veninden
 Med den underfulde Røst!
 Ild i Sjælen! Smul paa Kinden!
 Spøg paa Læben! Storm i Bryst!
 Fred foruden — Kamp forinden —
 Det var Smerte — Det var Lyst.
 Fryd og Trængsel hos Veninden
 Med den underfulde Røst!

Holgers Liv i Fængslet.

De Døgn, jeg sad i Fængslet, jeg giver ej bort
 For en Sommer fuldkøn i det grønne;
 Mig Dagen var stakket¹, og Natten var kort:
 Jeg tænkte paa den fremmede skønne.

¹ Kortvarig.

Hver Dag jeg hørte Sangen fra Gloriant's Bryst,
 Og min Sjæl var som Fugl i det grønne.
 Om Natten jeg drømte om Sangen med Lyst;
 Jeg drømte om den fremmede skønne.

Jeg tænkte med al Ære; jeg drømte med Tugt,
 Som en Fugl om en Blomst i det grønne.
 Kun Ulv spiler Kloen, naar Lammet er smukt;
 Men Ridder bærer Sværd for de skønne.

Hver Aften hun mig bandt i mit Fangenskabs Baand;
 Jeg det bar som en Falk i det grønne.
 Min Læbe kun rørte den dejliges Haand;
 Da rødmed vel den fremmede skønne.

Hver Morgen, naar hun løste sin Fange af Baand,
 Var hun selv som en Fugl i det grønne.
 Hun smilede og sang, og hun rakte mig Haand;
 Min Elskov var dog stum hos den skønne.

Det skønneste.

Til Rosengaarden¹ gik jeg i Jomfruens Baand;
 Der stod Roser og Liljer paa Enge.
 Mer skøn dog end Liljen var Jomfruens Haand,
 Naar Fingrene dansed paa Strengene.

I Rosengaarden kvidred Smaaafugle med Lyst;
 Der var lifligt i Sangfuglevrimlen.
 Mer skøn dog var Jomfruens smeltende Røst
 End Fugleues Sang under Himlen.

Paa Tiberstrømmen saa jeg, naar Dagen blev varm;
 Paa dens Bølger dvæled mit Øje.
 Mer skøn dog var Jomfruens bølgende Barm,
 Naar Tankerne fløj mod det høje.

¹ Blomsterhaven.

I Natten stod jeg ene, naar Maanen opgik,
Og i Floden Smaastjernerne glimted.
Mer skønt dog var Jomfruens tændrende Blik
End alle de Stjerner, jeg skinted.

Glorigants Pris.

Haand! du dejlige Haand, som leged paa Strengel
Under dig bæved Strengene saligt og længe.
Svimmel endau
Kommer min Sjæl dig i Hu,
Haand! du dejlige Haand, som leged paa Strengel

Røst! du herlige Røst! dybttonende Stemme!
Aldrig den fangne Ridder kunde dig glemme.
Hvor du henklang,
Smelted du Hjerter i Sang —
Røst! du herlige Røst! dybttonende Stemme!

Barm! blufærdige Barm, som strengt dig tilhyled,
Medens dit Hav af Toner Fangen fortrylled!
Drømme blev Sang,
Fulgte din hølgende Gang,
Barm! blufærdige Barm, som strengt dig tilhyled!

Øjne! dejlige Øjne, funklende, sorte!
I eders Blik var Glans fra Himmerigs Porte.
Fast i den Glans
Gik jeg fra Samling og Sans¹ —
Øjne! dejlige Øjne, funklende, sorte!

¹ Den almindelige Ordstilling 'Sans og Samling' er her ændret af Hensyn til Rimet.

Sjæl! du flyvende Sjæl! du kærlige høje!
- Du var i Haand og i Røst, i Barm og i Øje.
Dig jeg endnu
Kommer graahærdet i Hu —
Sjæl! du flyvende Sjæl! du kærlige høje!

Holgers Drøm i Fængslet.

Ej Sol i Taarnet jeg skinted
Ej Luft eller lyse Strand;
I Sjælen dog Sollys glimted:
Den fløj til mit Fædreland.

Naar Fangen lakte sit Øje,
Min Sjæl blev en vinget Dræng;
Den fløj mellem Kæmpehøje
Ved Hav over Sjøhunds Eng.

Hvad skønt jeg skinted i Drømme,
Dengang jeg i Vuggen laa,
Opdukked af Livets Strømme,
Naar dybt i dets Væld jeg saa.

Jeg hørte de gamle Sange
Om Kæmpernes Liv i Nord;
Jeg glemte, jeg selv var Fange;
Jeg fulgte Kæmpernes Spor.

Jeg fløj med Slægternes Sjæle
Igennem ufødte Tid,
Og selv Aartusinders Mæle
Besang mine Fædres Id.

Jeg var en lykkelig Fange:
Et Folk mig sluttet i Favn;
Og stolt i Fremtidens Sange
Jeg hørte mit danske Navn.

Holger Danske og Burmand¹.

Der klang til Danmark en Kæmpesang
Om Burmand og Holger Danske.
Der² Burmand jeg hilset første Gang,
Det skete med Staal og Handske.

Det gjaldt Klenodet³ med større Glans
End Kronen, Kejserne bære:
Det gjaldt den favreste⁴ Brudekrans
Og Jomfru Gloriant's Ære.

For Klaffer⁵ græd Jomfru Gloriant;
Jeg saa den dejliges Jammer.
For Æren jeg satte mit Hoved i Pant;
Jeg sprang fra mit Fængselskammer.

Jeg mødte Kæmpens gubende Blik;
Min Handske fløj mod hans Tunge:
Jeg vilde ham lære — med bedre Skik
Om ædle Jomfruer sjunge.

Ret aldrig hørte jeg værre Mund;
Ej saa jeg sortere Bøjler:
Med Burmands Mæle tuder en Hund,
Naar Maanen i Skyen sejler.

¹ Burmand er en Sagnfigur, der oprindelig hører hjemme i den oldfranske Heltedigtning; i den gamle danske Karl Magnus Krønike kaldes han Burnamant eller Burnemant, hvilke Former vise direkte tilbage til den franske Form for Navnet, *Brunamont*. Om Holgers Kamp med Burmand findes en gammel Kæmpesang, der har været meget udbredt og yndet i de skandinaviske Lande. Den kan følges tilbage lige til det 15de Aarhundrede. Visen gengiver en Episode af det franske Heltedigt *Chevalerie Ogier* (Holgers Heltefærd), som tidlig gennem Oversættelse blev kendt her i Norden. ² Da. ³ Foreldet Form (= tysk Kleinod), nu 'Klenodie'. ⁴ Favreste. ⁵ Bagtaler; Klaffen er en staaende Figur i den ældre Litteratur. Her er dog Klaffer anvendt = Bagtalelse.

Med Tænder bed han mit Ridderpant¹;
Vildt flammed Øjnenes Lue.
Jeg red mod Lybiens² Elefant
Til Kamp for Hindostans Due.

Vi stred paa Øen i Tiberens Flod
I Olieskovenes Skygge.
Paa Kinden randt mig det unge Blod;
Men det var mit Hæderssmykke.

Prinsesse Gloriant saa derpaa;
Fjernt saa det Krigernes Hære.
Den sorte Burmand blev rød og blaa
Alt for den dejliges Ære.

Tre Dage skifted vi Hug og Stik;
Vi drabelig Lanserne svunge³.
Dog Burmand aldrig med bedre Skik
Fik lært at bejle og sjunge.

Hans krumme Klinge var fra Damask;
Hans Stridshingst var af de spanske.
Mit Glavind splintred hans Pandebrask —
Det Glavind var af de danske.

Holgers Besøg i Kejsrerlejren.

Burmand laa paa Tiberøen,
Svømmed i sit sorte Blod.
Holger hilset Fyrstemøen;
Hos min døde Hingst jeg stod.

¹ Handsken (smlg. S. 28). ² Rettene 'Libyen' = Afrika; anvendes oftest i indskrænket Betydning alene om den nordøstlige Del. ³ Gammel Flertalsform til 'svang' (smlg. drakdrukke, S. 15).

Over Kæmpen for den spanske,
Hingsten med det ædle Blod.
Paa dens Ryg sprang Holger Danske,
Svømmed over Tibrens Flod.

Fængslet ventede mig før Aften;
Vel jeg kom mit Ord i Hu.
Rask henrev mig Ungdomskraften:
Sol var langt fra Hav endnu.

Hingsten sprang til Kejserlejren;
Kort jeg var min Kejsers Gæst.
Til mit Fangetaarn, trods Sejren,
Vendte jeg min spanske Hest.

Hil jer! — klang min Røst mod Lejren —
Lykken fulgte mig i Dag.
Roland! hent i Morgen Sejren!
Sving den store Kejsers Flag!

Følg ham, Jævnings-Tylvt af Helte!¹
Iver! Oliver! Turpin!
Hertug Samson! stram dit Bælte!
Sving dit Ridderspær, Gerin!

Raske Ottum! slyng din Lanse!
Op, hver Løve, stærk og stor!
Wolter! lad din Ganger danse!
Rejs dig, Ridderskabets Flor!

Og der Holgers Røst forstummed,
Bruste Lejren som et Hav.

¹ I Sagnene fremstilles Karl den Store i Almindelighed ledsaget af tolv „Jævninger“ (*les douze Peurs*), tapre Helte, der i alt vare hinanden jævnbyrdige. Deres Navne vare *Roland, Olivier, Turpin, Samson, Gerin, Gerier, Othon* (Ottum), *Gautier* (Wolter), *Anseis, Girart* (Gert), *Engelier* (Engeler), *Berengier* (Bern).

Kampens stærke Løver brummed;
Karl et mægtigt Vink dem gav.

Roland svingede Oriflammen;
Hæren rejste sig med Lyst.
Til mit Fangetaarn med Gammen
Red jeg rask med Solen Dyst¹.

Atter knirkede Taarnets Hængsel;
Fjernt Prinsessen for mig sang.
Holger drømte glad i Fængsel,
Vaktes brat ved Vaabenklang.

Det var Kejserlejrens Helte,
Roland, Oliver, Turpin;
Mure hørte jeg dem vælte —
Det var Samson og Gerin.

Der blev Jubel efter Trængsel:
Kejser Karl var Pavens Gæst.
Roland sprængte Holgers Fængsel —
Jeg kom med til Kroningsfest.

Kroningsdagen.

Der var Pragt i Pavestaden;
Alle Romas Klokker klang.
Der var Glædeslarm paa Gaden;
Alle Romas Klerker sang.

Paven satte Verdenskronen
Paa den største Kejsers Haar.
Holger Danske stod ved Tronen,
Hvor St. Peders-Stolen staar.

¹ Dyst = Kamp, Dystridt; ride Dyst med = ride om Kap med. Ordet 'Dyst' er overført fra Fransk (*jeûte*, tidligere *jouste*).

Roland stod ved Holgers Side
Og Fyrst Karvel uden Baand.
Ørkenens Søn med Ord fuldbløde
Rakte mig sin Heltehaand.

Skønne Øjne paa os hviled;
Der var Elskovsblik iblandt.
Men blandt alle skønne smiled
Skønnest Jomfru Gloriant.

Brudeparret.

Kejseren undte Fyrst Karvel godt:
Han vilde til Daab ham tvinge;
Med Daab han loved ham Len og Slot.
Det agted Hedningen ringe:

„Fruhed er bedre i Tigerens Ørk¹;
End Lænker i Herskerens Sale!²
Brat Kejserens store Pande blev mørk;
Det var ham en dristig Tale.

Kejseren saa Jomfru Gloriant;
Han nikked til Holger Danske;
„Eders er Jomfrukransen, I vandt —
I greb den med Ridderhandske.³“

Holger blev som et dryppende Blod;
Til Jorden slog jeg mit Øje:
„Er Kejser Karl Holger Danske god,
En Bøn saa vil I mig fejje^{3,4}.“

---

¹ Ørk; forkortet Form af 'Ørken'. Paa lignende Maade er 'Drot' afkortet af 'Drotten', 'Klædebon' af 'Klædeboned'; Endelserne -en, -et ere fejlagtig tagne for den efterhængte Artikel. ² Opfyldte.

Kejseren nikked. Jeg blev faldglad!
„Hr. Kejser! und mig en Gammen!
Lad mig ej skille de Sjæle ad,
Vor Herre vil have tilsammen!

„Vil I høre min første Bøn,
Tving ej til Troen den brave!
Giv Hindostans Mø til Ørkenens Søn!
Og gør ej Ørnen til Slave!¹“

Bønnen hued ej Kejseren stort;
Dog fru han bød dem bortdrage.
De græd ved mit Bryst bag Romas Port;
Det mindes jeg alle Dage.

Trylleslottet.

Jeg stod i den venlige Sommerkvæld
Paa Fjældet ved Vælsklands¹ Strande.
Et Sejl mig vinked et fjært Farvel
Og dukked i blinkende Vande.

Jeg stirred efter det hvide Sejl;
Det svandt, hvor Solranden hued.
Med Sejlet gled over Havets Spejl
Den favreste² Jomfru, jeg skued.

Men se! hvor Sejlet og Solen svandt,
Opsteg en Stad for mit Øje:
Af Bølgen vel tusind Taarne oprandt
Med Kroner og gyldne Fløje.

---

¹ Vælskland, d. v. s. de Vælskes Land, Italien. Ordet bruges endnu i Forbindelserne 'Vælskbind', 'Pluddervælsk', 'Kaudervælsk'; smlg. ogsaa Valnød = valsk (v: vælsk) Nød, 'valske Bønner' og Valland (forældet Betegnelse for Frankrig).
² Favreste.

Og Staden var et eneste Slot,
 Et Slot af tusind Paladser.
 De spilled i Guldglans og Himmelblaat
 De himmelstrøbende Masser.

Og Slottet stod paa en himmelsk Ø
 Paa Bjærgets straalende Tinde.
 Altanen sig spejled i glødende Sø;
 Der stod den dejligste Kvinde.

Saa skøn var ej Jomfru Gloriant;
 Slig Herlighed Jorden ej kender.
 Hun stod i Purpurskyens Gevant¹,
 Med Krans i vinkende Hænder.

Jeg saa de bølgende Lokkers Strøm —
 Det dejlige Hoved var bøjet.
 Det var som Naturens dybeste Drøm
 Var malt den skønne i Øjet.

Det var mig, som kendte jeg Synet godt
 Alt fra mine Barndomsdrømme.
 I Skyen saa jeg Morganas Slot²;
 Det svæmmed paa Rosenstrømme.

Med Skyen den dejliges Billed svandt —
 Til Luft blev Taarne og Fløje;
 Men herligt af Sjælens Dyb det oprandt,
 Hver Gang jeg lukte mit Øje.

---

¹ Klædebon. ² Den berømte middelalderlige Sagse, Morgana, antog man, boede paa en vidunderlig dejlig Ø; hendes Navn anvendes nu som Betegnelse for fantastiske Luftsnyer eller Luftspejlinger: *Fata Morgana* (Fata = Fe).